:7

לא ירלה בחוץ לזמנו וסיפיה דפיגול יהיה זה חוץ למקומו א"כ גירסת

הספר נכונה ומת"כ אין ראייה דכמה ברייתות נשנו שם לפי מה דס"ד

מעיקרא ואיכא למימר דההיא נשנית לפי הטעות דהוה ס"ד מעיקרא

בפ"ב דובחים דמתרי קראי נפקי חוץ למקומו מקרא זוטא דפרשת

קדושים וחוץ לזמנו מקרא אריכא

דפרשת לו ועוד קשה על פרש"י אמאי

קרי לחוץ למקומו פיגול ולחוץ לזמנו

נותר דבכל הש"ם חוץ לומנו קרי

פיגול בשלמה לפי׳ ר״ת משום דחוץ

למקומו נפקא לן מדכתיב פיגול יהיה בקרא אריכא להכי קרי ליה פיגול

ולכל הפי׳ קשה אמאי מדכר בברייתא

פיגול ברישה והה חוץ לומנו כתב

ברישא ול"ל לפי שהוא קל יותר מחוץ

לזמנו דחוץ למקומו אין בו כרת ועוד

דהותר מכללו בבמה הוה מהדר

ברישא לאוקמא ביה רלוי ליך טפי

מבחוץ לזמנו דחמיר ובחר דלח

מיתוקמא ליה ביה מהדר לאוקמא

בחוך לומנו ופרש"י בפ"ק דפסחים

(דף טו:) אית דמפרשי פיגול חוץ

לומנו כמו פיגול שבכל הש"ם שהוא

חוץ לזמנו אם עון פיגול הרי כבר

נאמר לא יחשב ואם עון נותר נותר

מסורת הש"ם

ג) בס"י המהדישיו.

בין שישנו הליך על מלחו. של כהן גדול כשאירעה טומאה על הקרבן: יוה"כ. אינו על מלחו בשעת עבודת היום הפנימית שאינו נכנס לפנים בבגדי זהב: שטומחה הותרה לו. שכולו קרבן לבור ואינו לריך לרלויי ליך: מכלל דר"ש סבר דחויה היא. וליך הוא דמרצה עלה והיינו תנאי: **אמר** אביי כו'. מילתא באפי נפשיה היא לפרושי פלוגתייהו: בסיכתא. יתד: על מלח ונשת. והיה על מלח אהרן ונשת להרן את עון הקדשים (שמות כח):

הא אינו נושא אלא עון מומאה שהותרה מכללה בציבור וקשיא לרב ששת תנאי היא 🌣 דתניא ציץ בין שישנו על מצחו בין שאינו על מצחו מרצה דברי רבי שמעון ר' יהודה אומר יעודהו על מצחו מרצה אין עודהו על מצחו אינו מרצה אמר לו ר"ש כהן גדול ביוה"כ יוכיח שאין עודהו על מצחו ומרצה אמר לו ר' יהודה הנח לבהן גדול ביוה"כ שמומאה הותרה לו בציבור מכלל דר"ש סבר מומאה דחויה היא בציבור אמר אביי בנשבר הציץ דכ"ע לא פליגי דלא מרצה כי פליגי דתלי בסיכתא

רבי יהודה סבר יעל מצח ונשא ורבי שמעון סבר יתמיד לרצון לפני ה' מאי תמיד אילימא תמיד על מצחו מי משכחת לה מי לא בעי מיעל לבית הכסא ומי לא בעי מינם אלא תמיד מרצה הוא ולרבי יהודה נמי הא כתיב תמיד ההוא תמיד שלא יסיח דעתו ממנו כדרבה בר רב הונא ידאמר רבה בר רב הונא יחייב אדם למשמש בתפיליו בכל שעה ושעה ק"ו מציץ

ממש ולא נהירא דהיכי קאמר הרי כבר נאמר לא ירצה אי לא ירצה הזבח קאמר וכי לאחר שהוכשר יחזור ויפסול ואי האוכלו קאמר וכי אין כפרה לחייבי כריתות ועוד תיפוק ליה מעון הקדשים ולא עון ם האוכלין ומורי ה"ר יהודה ממיץ זל"ל אמר לי מפי ה"ר וויש מאפר"ק זל"ל אם עון נותר נותר ממש ומה שהקשה רש"י אחר שהוכשר יחזור ויפסל דילמא אתיא כר"ע דאמר בפ"ב דובחים (דף כנו) לר" אליעור הא מלינו לוב וזבה ושומרת יום שהן בחוקת טהרה וכיון שראו סתרו אף אתה אל תתמה ע"ו אחר שהוכשר יחזור ויפסול ואע"ג דר"א אהדר ליה התם הרי הוא אומר המקריב בהקרבה הוא נפסל ואינו נפסל בשלישי ולכאורה משמע דר"ע קיבלה דאין הזבח נפסל והכא דריש ליה מלא ירצה שהזבח נפסל אם נותר ממנו י"ל דה"ק אם עון נותר ונימא דאית ביה עון בזבח ונידרוש לקרא כר"ע באוכל מזבחו ביום השלישי הכתוב מדבר וסברא הוא לאוקמא לקרא בהכי לפי שהוא איסור קל שאירע לאחר שהוכשר ולהכי נימא דהציץ מרצה עליו טפי מעל שאר איסורים הא כבר נאמר לא ירצה הא אין נושא אלא עון טומאה ומהשתא לית לן לאוקמא קרא דואם האכל יאכל ביום השלישי באוכל מזבחו ביום השלישי דהא דהוה ס"ד לאוקמא הכי היינו כי היכי דתיתוקם ביה קרא דרצוי ציץ משום דמיסתבר טפי משום דאירע לאחר שהוכשר והיינו צריכין לומר דקרא דהמקריב הוה דריש ליה לדרשא אחריתא כדדריש ליה בפ"ב דובחים (דף יג.) לומר לך זריקה בכלל היתה ולמה יצאה להקיש אליה ולומר לך מה זריקה מיוחדת שהיא עבודה המעכבת כפרה ומחשבה פוסלת בה אף כל זכו"ן לאפוקי שפיכת שירים והקטרת אימורין אבל כיון דאפי׳ אי הוה מוקמי׳ לקרא באוכל מזבחו ביום השלישי אפ״ה לא היה מרלה הליך עליו שהרי כתוב בו לא ירלה והשתא לא דחקינן בחנם לאוקמא ביה קרא אלא דרשינן מהמקריב בהקרבה הוא נפסל ואין נפסל בשלישי: הא אינו נושא אלא עון שומאה שהותרה מבדדה ובו". תימה לר"ת מאי אינטריך למיתלי טעמא שהותרה מכללה תיפוק ליה משום דאי אפשר לאוקמא קרא בפיגול ונותר וממילא לא מיתוקם אלא בטומאה ותירץ דע"כ לא מוקמינן לקרא אלא במידי דהותר מכללו מדכתיב לרצון להם משמע עון שהוא לרצון בעלמא וכן משמע בהקומץ רבה (מנחות דף כה.) דפריך ואימא עון שמאל שהותר מכללו ביוה"כ ומשני אמר קרא עון שהיה בו ודחימיו והיינו על כרחך מלרצון להם דאי לאו הכי מנא ליה דבדיחוי מיירי קרא והכי הוה ליה לשנויי אמר קרא עון שהוא עון בכל מקום לאפוקי שמאל שאינו עון ביוה"כ [והא דלא נקט מלרצון] י"ל משום דלא משמע למעוטי שמאל שהרי מרוצה הוא אלא מעון נמי קדריש וה"ק עון שהוא לרצון שהוא מרוצה וטובא פריך התם ולא פריך אלא מהנך דהותרו מכללן וא"ת א"כ פיגול ונותר היכי ס"ד לאוקומי קרא בגוייהו אי לאו דכתיב לא יחשב ולא ירצה תיפוק ליה דלא הותרו מכללו ואור"ת פיגול הותר מכללן בבמה שאין פסול מקום בבמה ונותר כדי נסבה אי נמי הותר בראשו של מובח אבל קשה למ"ד לינה מועלת בראשו של מובח בפרק המובח מקדש (ובחים דף פו.) מאי איכא למימר ועוד מחשבת נותר לא הותרה ואומר ריצב״א דהותרה במנחת כהנים ובמנחת כהן משוח ובכל דבר שאין לו מתירין דאין חייבין עליו משום פיגול כדתנן בפ' ב"ש (שם דף מג.) ואפי' פסול נמי ליכא מדקאמר התם בפ"ק דובחים (דף יד.) לר"ש דאמר כל שאינו על מובח החיצון כשלמים אין חייבין עליו משום פיגול ואמרי׳ התם מודה ר"ש לפסול מק"ו משלא לשמן הכשר בשלמים ופסול בחטאת חוך לומנו הפסול בשלמים אינו דין שיפסול בחטאת ובדבר שאין לו מתירין ליכא ק"ו דהא שלא לשמן כשר במנחת כהנים ובכל דבר שאין לו מתירין וא"ת חוץ למקומן שהוחר בבמה הא לא מיקרי הוחר מכללו דבעינן עון דלפני ה' כדמשני החם כי פריך ואימא עון יוצא שהוחר בבמה ומשני עון דלפני ה' יש לומר יוצא לאו עון דלפני ה' הוא דפסולו אירע בחוץ אבל מחשבת חוץ למקומו פסולו אירע בפנים שעומד בפנים ומחשב לחוץ ואין לומר דבמה לא מיקרי הותר מכללו כיון דהכשירו בכך כדמשני התם גבי שמאל דלא דמי דשמאל כיון דהכשירו בפנים בשמאל קרי ליה הכשירו בכך אבל חוץ למקומו כיון דבפנים לא אשכחן ליה הכשירו לא חשיב הכשירו בכך מה שהותר בבמה וי"מ דפיגול ונותר אע"ג דלא הותרו מכללן הוה מוקמינן קרא דריצוי פין בגוייהו אי לא גלי קרא בהדיא לא יחשב ולא ירצה משום דכתיב בהו עון ובליץ כתב עון וגמרינן עון עון מליץ ואי משום דכתיב לרלון להם דמשמע דלא מתוקם אלא במידי דהותר מכללו כדפי׳ איכא למימר דהוו מוקמי לרצון לדרשה אחריתי כדדריש בפ' הבה על יבמתו (יבמות דף ס:) לרצון להם ולא לפורענות ובפ' הקומץ רבה (מנחות דף כם. ד״ה ואימא) כשבתי אמאי לא מוקמיטן לקרא לעון נבילה וטריפה שהותר מכללו במליקה או בעון לילה שהותר מכללו באיברים ופדרים או בעון אותו ואת בנו שהותר מכללו בעופות או עון מחוסר זמן שהותר בעופות וע"ש:

מבלך דר"ש סבר שומאה דחויה היא בצבור. לא ידענא מאי ראייה מייתי ר"ש מיוה"כ דאפיי כשאינו על מנחו דמרנה דלמא לעולם אינו על מלחו אין מרלה ויוה"כ היינו טעמא דכיון דאי אפשר להיות על מלחו ולרלויי דחיא טומאה כיון דקרבן לבור הוא דאתא בטומאה מידי דהוה אטומאת גברא דלא מרצי צין עלה ודחיא טומאה וי"ל דה"ק ר"ש כהן גדול ביוה"כ יוכיח דאי נטמא הקרבן בידו אפי׳ אם יש אחרת טהורה אין אומר לו הבא אחרת תחתיה וע"כ היינו משום דאפי׳ אין עודהו על מלחו מרלה וכיון דאיכא תרתי רלוי ליך וקרבן לבור לא מייתי אחריתי דאי אין עודהו על מלחו אינו מרלה לימא ליה הבא אחרת תחתיה כיון דטומאה דחויה היא וא"ת והאמר לעיל גבי היה מקריב מנחת פרים מאי לאו דחג אלמא למ"ד טומאה דחויה היא אומר לו הבא אחרת תחתיה אפי' בקרבן לבור גמור י"ל דההוא תנא דלעיל סבר כר"י בהא דאין עודהו על מלחו אינו מרלה וכגון שאינו על מלחו אי נמי בנשבר הליך ואליבא דכולי עלמא:

הא אינו נושא וכו'. הא לשון מעתה הוא מעתה אי אתה מולא שיהא נושא אלא עון קרבן טומאה ומאי שנא דשדינן ליה לקולא הואיל ומלינו בה קל אחר שהותרה לזבור מכלל איסור שביחיד הלכך שדי ביה נמי לקולא שיהא הליך מרלה אותה בקרבן יחיד. קתני מיהא שהותרה בלבור:

תורה אור השלם ו. וְהָיֶה עַל מֵצֵח אַהַרֹן ְּוֹנֶשֶׂא אַהְרֵּרֹן אֶת עֲוֹן הַקְּרָשִׁים אֲשֶׁר יַקְּדִּישׁוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְכָל מַתְּנֹת קרשיהם והיה על מצחו תָּמִיד לְרָצוֹן לְהֶם לִפְנֵי

מוסף רש"י

בוו בן- דב הא אינו נושא. כמו הרי, כלומר הרי יש לך להבין על כרחך שאין לך עון הקדשים שיוכל ציך לרצות עליו אלא עון טומאה, ומאי שנא טומאה מפסול יוצא יאר החחולים שהותרה מכללה בצבור. דנדחית מפני קרבן לבור, דכתיב בטומאה, דהיקלתה אזלה לכך, היקלתה אף ביחיד שלא הותרה אזלו לכתחילה בלא לין ירלה הלין עליה (פסחים טו:) הואיל ומלינו לה הימר אחר שהותרה מכללה בצבור לכחחילה, הלכך יחיד שלא הותרה אללו יבא הליץ וירלה סננו יכנו יה, כדיעכד (זבחים כג:). בין מייייים יול מצחר, על שישנו על מצחו. על מנח כהן גדול בשעת טומאה (סנהדרי בשעה שאירעה (סנהדרין עומחה עקרכנות (פסחים עד.). כהן גדול ביוה"כ יוכיח. נאייר פנים (פסחים שם) בבואו לפני ולפנים ביום הכפורים יוכים שאינו לובש בגדי זהב ואם אירעה טומאה מרנה בהדשים (סנהדרין שם) דהא אין נכנס שם בבגדי זהב כדאמרינו בר"ה דאין קטיגור נעשה סניגור פסחים שם). אם באו בטומאה, דהא קי"ל כל קרבנות הציבור הקבוע להן זמן דוחין את הטומאה. ור"ש אית ליה טומאה דחויה היא בליבור ואי לאו משום דליך מרלה אטומאה לא ממכשכא שם). הנח לכהן גדול רניר"-עבולת ביוה"כ. שכולו ליבור הוא וטומאה הותרה בקרבן ליבור כטהרה גמורה ואין לכיך לין לרלות (סנהדרין שם) ואין קרבן ליבור לריך ריצוי הלין אלא

מלכו יחיד (פסחים שם).

יד א מיי' פ"ד מהל' ביאת המקדש הל' ז ופ"א מהלכות פסולי מוקדשין הל' לד ופי"א הלכה יט:

ביאת מקדש הל' ח: מו ג מיי' פ"ד מה מפילין הלכה יד סמג עשיו כב טוש"ע א"ח סי כח סעיף א:

תום' ישנים

[הא אינו נושא אלא עון . שומאה שהותרה מכללה בציבור. ואינטריך לטעמא דהותרה אע"פ שאין (להכשירו) [להעמידו] לא דובוסדים מוכח בהקומן רבה [מנחות כה, א] שאין להעמיד(ו) ריצוי הליץ אלא בהותר מכללו, דקאמר ואימא עון שמאל שהותר מכללו [ביום הכפורים], ומשני דהכשרו בהכי ואין זה הוחר מכללו. וחיי שם ר"ח הטעם משום דכתיב לרלון להם לפני ה' דבעינן שלא ירלה ליך אלא אם ירלה במקום אחר. ואינטריכו הכא קראי למעט פיגול משום דפיגול הותר ונותר בבמה דאין זה הכשירו בהכי כמו שמאל דלעיל, והוי שפיר הותר מכללו. והכי פריך נמי התם אימא עון יוצא שהותר מכללו בבמה לא ממעט ליה אלא מלפני ה', למעוטי פסול יוצא שבא מחוץ, פי׳ שאין בו עבודה הכשירה באהל מועד. אי נמי י"ל דפיגול הוחר מכללו אצל הקומץ וקטרת ומנחת כהנים דלא שייך בהו פיגול לפי שאין להם מתירין כדתנן בהדיא בפ"ב דמעילה ני, הומר מכללו בראשו של ולהכי איצטריכו הכא למעוטינהו. ר"ת]. . אלא תמיד מרצה הוא. ארא תפיד מרצה הוא. וקשה לר"מ מהא דקידושין פרק האומר [סו, א] גבי ינאי המלך הקם להם בלין שבין עיניך אלמא [אפילו] בשעת סעודה היה לובשו. ותירן דשאני נין דכתיב ביה ומידן זעמה כין זכמה כים תמיד וע"כ בכל שעה היה על מנחו, ואע"ג דמספקא ליה לקמן בפרק בא לו [סח, ב] ובתמיד [כז, ב] בבגדי כהונה אי ניתנו ליהנות בהן ובליך יש הנאה שהוא עליו, בכל שעה. מ״ר. אבל קלמ קשה, א"כ מה שואל הכא ממיד למאי אתא, הא להא אינטריך כדפרישית. וי"ל דלרבי יהודה לא היה יכול להעמידו להחירו בכל שעה דהא אפילו בשאר בגדי כהונה נמי מספקא ליה דשמא ניתנו ליהנות בהן, ומכל מקום שמעינן שפיר ומכני מקום שמשק בב. מתמיד היתרן כל שעה אפילו אם השאר אסורין, ולר"ש נמי דתמיד משמע כל שעה מ"מ מוקמינן ליה ארינוי. מ"ר.